

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Լուռ, մարմարակերտ դամբանին խորեն,
Հանճարի աչքերն անքույթ կը նային,
Լույս հոգիներուն կյանքովն երկնային,
Ա՛լ մեկուսացած ունայն ժըխորեն:
Մեռա՛վ, խանդավառ սերերն երգելեն՝
Ու պիտի հավետ միտքերն հըմային
Իր թունդ քընարեն, ու երգերն ալ հին
Պաշտումով ըզմեզ միշտ պիտի գերեն:
Հույզով մեռա՛վ ան, հուշքով՝ կ'ապրի դեռ,
Ծառերուն նըման՝ որ թարմ ու դալար,
Իր գերեզմանին կ'ելլեն քովն ի վեր:
Հիացքներ կ'երթան իրեն ետևեն...
Եվ իր հուշքերն ալ, հավետ անմուլար
Ու միշտ ոգևոր՝ դեռ պիտի տևեն:

< 8 հուլիսի, 1903 >

Պեպրոս Դուրյան (1851-1871)